

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/352/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813206215
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3813206215.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábrdovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČ 264 29 705, proti žalovanému C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, P., o zaplatenie sumy 1.074,13 eur s príslušenstvom, v odvolacom konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 5Cb/103/2013-138 zo dňa 21. septembra 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že návrhom na uplatnenie pohľadávky na tlačive podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len "Nariadenie"), sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 1.074,13 eur s príslušenstvom a zmenkovej odmeny vo výške 3,68 eur a náhrady trov konania. Indosovaná zmenka je vistazmenkou s doložkou "na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia". Indosant predložil zmenku na zaplatenie, pričom vystaviteľ doposiaľ na zmenkovú sumu neuhradil vôbec nič. V priebehu konania žalobca vzal podaním zo dňa 21.12.2015 žalobu späť v časti o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19% denne zo zmenkovej sumy. Uznesením č.k. 5Cb/103/2013-105 zo dňa 09.02.2016 súd prvej inštancie podľa § 96 O.s.p. konanie v späťvzatej časti zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2016. Podľa čl. 5 ods. 1 Nariadenia má konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu písomnú formu. Súd nariadi ústne pojednávanie iba vtedy, ak to považuje za potrebné, alebo ak to navrhnú účastníci, príp. niektorý z nich. V súlade s čl. 19 Nariadenia súd v zmysle ustanovení slovenského procesného práva (t.j. ustanovení CSP) vo veci nariadil pojednávanie, nakoľko to považoval za potrebné. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast písomne ospravedlnil, preto súd prvej inštancie konal v jeho neprítomnosti. Z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 10.12.2009 uzavrel žalovaný so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver v sume 450,- eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť zvýšené o poplatok v sume 438 eur, spolu v sume 888 eur, v 12 mesačných splátkach po 74 eur, počnúc dňom 14.01.2010. Prevzatie peňažných prostriedkov v hotovosti žalovaný potvrdil svojím vlastnoručným podpisom v deň uzavretia zmluvy

o úvere. Súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru. V bode 14 všeobecných podmienok je obsiahnutá dohoda o vyplnení zmenky, ktorú žalovaný ako vystaviteľ zmenky vystavil v prospech veriteľa (remitenta) na zabezpečenie peňažného záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. V zmenke (blankozmenka) nebola vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Zmluvné strany sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najskôr v deň, kedy sa stane celý dlh splatný okamžite a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že ním bude deň, kedy sa stal splatný celý dlh v zmysle bodu 4 všeobecných podmienok. Práva vyplývajúce z predmetnej zmenky boli spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. prevedené rubopisom na žalobcu. Žalobca predložil v konaní vlastnú zmenku obsahujúcu: miesto vystavenia: Prievidza, dátum vystavenia: 10. decembra 2009, zmenkovú sumu 1.104,73 eur, bezpodmienečný sľub zaplatiť zmenku pri predložení na rad: POHOTOVOSTĚ, s.r.o.,

IČO 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava zmenkovú sumu 1.104,73 (vypísané slovom) a úrok 0,25 % denne od 29.05.2010, splatnú: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, "bez protestu", "na platenie predložiť v lehote do 4 rokov od vystavenia", meno, priezvisko, adresa, rodné číslo a podpis vystaviteľa - žalovaného, číslo zmluvy: XXXXXXXXXX. Zmenka bola vystavená ako blankozmenka, ktorá mala byť vyplnená na základe vyplňovacieho práva podľa bodu 14 všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Všeobecné podmienky boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere uzavretej medzi veriteľom POHOTOVOSTĚ, s.r.o a žalovaným. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 4 písm. k/, l/ Občianskeho zákonníka, § 2 písm. b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čl. I § 77 ods. 1, § 77 ods. 2, § 10, § 11 ods. 1, § 5 ods. 1 - 3, § 48 ods. 1 bod 2 zákona č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, § 265 Obchodného zákonníka a po právnom posúdení veci žalobu ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že v zmysle čl. 3 nariadenia č. 861/2007 sa jedná o cezhraničný spor, žalobca má sídlo v Českej republike, teda v inom členskom štáte ako v členskom štáte súdu konajúceho vo veci. Právomoc slovenských súdov na prejednanie a rozhodnutie daného sporu je daná podľa čl. 16 bod 2 Nariadenia č. 44/2001 o príslušnosti, uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Vecne príslušným súdom na prejednanie a rozhodnutie danej veci je v zmysle čl. 25 bod 1 písm. a) Nariadenia č. 861/2007 okresný súd, nakoľko táto skutočnosť bola oznámená Komisii. Pri určení rozhodného práva na riešenie sporu dospel súd prvej inštancie k záveru, že bez ohľadu na to, či sa bude toto konanie považovať za spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, kedy je potrebné aplikovať čl. 6 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, alebo výlučne za spor zo zmenky, kedy je potrebné aplikovať rozhodné právo podľa § 10 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb.

o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov, v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by si žalobca a žalovaný zvolili rozhodné právo. Daný právny vzťah sa spravuje právnym poriadkom Slovenskej republiky, nakoľko zmenka bola vystavená v Slovenskej republike, platobné miesto bolo v Slovenskej republike a sídlo pôvodného remitenta bolo v Slovenskej republike. Až indosamentom sa dostal do tohto právneho vzťahu cudzí prvok, čo však nemôže zmeniť uplatňované rozhodné právo, ktorým bolo od začiatku právo Slovenskej republiky. K námietke žalobcu, že podľa čl. 5 bod 1 Nariadenia je európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu písomné a súd alebo tribunál nariadi ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak o to požiadá niektorá zo strán a pre nariadenie ústneho pojednávania v zmysle Nariadenia neboli splnené podmienky, súd prvej inštancie uviedol, že na prejednanie veci nariadil ústne pojednávanie, pretože to považoval za potrebné, čím postupoval podľa čl. 5 ods. 1 druhá veta Nariadenia.

V súlade s čl. 19 Nariadenia sa forma a obsah samotného úkonu nariadenia ústneho pojednávania vo veci spravuje procesnými predpismi vnútroštátneho práva. Nariadenie ústneho pojednávania na prejednanie veci samej súd vykonal podľa podmienok vnútroštátneho procesného práva spôsobom podľa § 17 ods. 1 a § 178 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom tohto konania je nárok žalobcu vyplývajúci z vlastnej vistazmenky vystavenej žalovaným pôvodne vo forme blankozmenky na zabezpečenie nárokov spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo zmluvy o úvere. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora (ESD) je súd v každom štádiu konania a v každom druhu konania povinný z úradnej povinnosti skúmať, či sa nejedná v danej veci o spotrebiteľský právny vzťah a teda či sa na konkrétny právny vzťah použijú právne normy spotrebiteľského práva za účelom zabezpečenia ochrany spotrebiteľa. Súdu prvej inštancie bolo z jeho činnosti známe, že pôvodný remitent - spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o.,

v prospech ktorého žalovaný zmenku vystavil, a ktorý zmenku od žalovaného prijal, sa zaoberá aj poskytovaním spotrebiteľských úverov a je vedený v registri veriteľov a podregistri iných veriteľov, ktorý vedie Národná banka Slovenska ako iná spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské/iné úvery. Súdu prvej inštancie bolo z činnosti tiež známe, že na tunajšom súde prebiehalo exekučné konanie proti žalovanému na návrh spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Z tohto konania súd prvej inštancie zabezpečil zmluvu

o spotrebiteľskom úvere a všeobecné obchodné podmienky k tejto zmluve, z ktorých mal preukázané, že zmenka bola vystavená na zabezpečenie splatenia spotrebiteľského úveru. Žalobca a žalovaný boli súdom informovaní, že vec sa bude posudzovať v súlade s normami spotrebiteľského práva a v rámci dokazovania sa bude oboznamovať aj obsah zmluvy o úvere a všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru z pripojeného spisu sp.zn. 15r/480/2011. Tieto listiny doručil súd prvej inštancie právnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému, čím im poskytol vecný a časový priestor na vyjadrenie sa k týmto listinám. Týmto postupom došlo

k naplneniu práva strán sporu zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Zmluvu o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru posúdil súd prvej inštancie ako právne významné pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu o zaplatenie zmenkovej sumy s príslušenstvom. Oboznámením obsahu zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru súd zistil skutkový stav, na ktorom založil svoj právny záver o právnej povahe zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľskej podľa § 52 ods. 1 Obč. zákonníka. Ochrana spotrebiteľa ako povinnosť súdu vyplýva nielen z predpisov hmotného práva, ale aj

z práva Európskej únie. Súdny dvor Európskej únie vo viacerých rozsudkoch týkajúcich sa smernice 93/13/EHS (C-240-244/98, Oceano Grupo Editorial, C-243/08, Pannon GSM) vyslovil, že národný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky

v spotrebiteľských zmluvách ex offa, neskôr (C-137/08, VB Pénzügyi Lízing) dokonca vyslovil, že ich musí skúmať ex offa a (C-618/10, Banco Espanol de Credito), že odporuje európskemu právu, ak ich súd nemôže skúmať a limine (t.j. ak ich môže skúmať len ex post). V takých prípadoch musí národný súd vykladať národné procesné i hmotné právo konformne s právom Európskej únie. Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/150 Zb. nevyplýva zákaz skúmania kauzálnych námietok ex offa. Pripojením zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru nedošlo k porušeniu koncentračnej zásady, a tým, že súd prvej inštancie zaslal stranám sporu pripojené listiny, s obsahom ktorých sa oboznámil a tieto posúdil ako dôkazy na zistenie skutkového stavu, neporušil ani princíp kontradiktórnosti súdneho konania a ani rovnosť účastníkov konania. Vychádzajúc z judikatúry Súdného dvora Európskej únie, tento súd vo viacerých rozhodnutiach poukázal na to, že spotrebiteľ sa, či už

z dôvodu nevýhodnej vyjednávacej pozície alebo z dôvodu neinformovanosti, dostáva do nevýhodnejšieho postavenia a túto nerovnováhu súd môže odstrániť ex offa zbavením účinku nečestných zmluvných podmienok (porov. Oceano Gruppo editoriale spojené prípady C-240 až C-244/98). Súdny dvor zároveň judikoval, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nedokáže poukázať na nekalú povahu zmluvnej podmienky (spojené prípady C-240 až C-244/98). Vyhodnotenie zmluvnej podmienky ako nečestnej nie je jednoduchá záležitosť. Smernica indikatívnym spôsobom vypočítava, čo všetko sa má pritom zohľadniť (posúdenie zmyslu posudzovanej klauzuly, posúdenie ostatných zmluvných podmienok, ich porovnanie s ostatnými zmluvami, vyhodnotenie všetkých okolností prípadu

a iných; čl.4 ods.1 smernice). Súdny dvor stanovil jasnú požiadavku na ochranu pred nečestnými klauzulami pri štandardných produktoch obdobne ako vyžadujú vnútroštátne pravidla verejného poriadku, teda vždy za každých okolností (porov. C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčkovská, bod 50,51). Podľa názoru súdu prvej inštancie zo všetkých zistených skutočností je nepochybné, že zmenka vystavená žalovaným zabezpečovala jeho záväzok zo zmluvy o úvere, ktorú veriteľ POHOTOVOSTĚ, s.r.o. uzatváral ako dodávateľ

v rámci svojej obchodnej činnosti (§ 52 ods. 3 Obč. zák.) pri poskytovaní úverov z vlastných zdrojov. V záväzkovom vzťahu medzi veriteľom a žalovaným mal žalovaný postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods.4 Obč. zák. Vychádzal zo skutočností, že v zmluve o úvere je žalovaný označený len ako fyzická osoba - občan, rovnako aj v žalobe žalobca označil žalovaného ako fyzickú osobu - občana. Pokiaľ bol v zmluve o úvere vyznačený účel poskytnutia finančných prostriedkov na výkon povolania, súd prvej inštancie konštatoval, že ide o všeobecný údaj. Zmluva o úvere je typovou zmluvou na predtlačenom formulári, pri ktorej nemal dlžník možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, najmä keď jej súčasťou sú aj všeobecné podmienky, ktoré dlžník nemohol vôbec ovplyvniť. Dohodu veriteľa a dlžníka o zabezpečení záväzku zmenkou obsiahnutú v bode 17 všeobecných podmienok posúdil súd ako neprijateľnú podmienku a táto je podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatná. V kontexte s

ostatnými zabezpečovacími inštitútmi dohodnutými v zmluve spôsobuje hrubú nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoE/164/2011-24

z 29.02.2012). Neplatnosť zmenkovej zmluvy o zabezpečení záväzku zo zmluvy o úvere, i keď nespôsobuje neplatnosť zmenky, znamená v tomto prípade neexistenciu kauzálneho vzťahu medzi pohľadávkou zo zmluvy o úvere a žalovanou zmenkou, ktorá ju mala zabezpečovať, pre nedostatok dôvodu na použitie zmenky ako zmenky zabezpečovacej. Súd prvej inštancie uzavrel, že veriteľ nemal v čase indosamentu zmenky na žalobcu práva zo žalovanej zmenky. Zmenkové vyhlásenie vystaviteľa zmenky o povinnosti plnenia obsiahnutej v zmenke zročnej na videnie posúdil súd prvej inštancie ako neplatné v dôsledku neplatnosti zmenkovej zmluvy o zabezpečení záväzku zo zmluvy o úvere a tým neexistencie kauzálneho vzťahu medzi pohľadávkou zo zmluvy o úvere a žalovanou zabezpečovacou zmenkou. Uzavretú zmluvu o úvere posúdil súd prvej inštancie nielen ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale aj ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia. Táto zmluva neobsahuje povinné údaje podľa § 4 ods. 2 písm. h), j), k) tohto zákona (ročnú úrokovú sadzbu, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných

v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, priemernú hodnotu RPMN), a preto sa poskytnutý úver považuje v zmysle § 4 ods. 3 tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov.

V zmysle tejto zákonnej podmienky vyhodnotil súd zmenkový úrok 0,25 % denne na zabezpečovacej zmenke, o ktorej niet pochyb, že text tejto zmenky vyhotovil remitent taktiež ako predtlačný formulár, ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu

v povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca pri nadobudnutí zmenky konal vedome na škodu dlžníka, pretože minimálne zo zmenky zistil výšku úroku 0,25% denne, ktorá je v rozpore so spotrebiteľským právom, a napriek tomu si zmenkový úrok v tejto výške v žalobe pôvodne uplatnil. Zmenky indosované na žalobcu majú priamy odkaz na zmluvy o úvere. Žalobcovi zo zmenky nevzniklo právo na žiadne plnenie. Žalobca, ktorý nadobudol zmenku rubopisom (indosamentom) na škodu dlžníka, sa nemôže úspešne domáhať plnenia titulom zmenky prijatej a vyplnenej v rozpore s hmotným právom, pretože ide o výkon práva, ktorý nepožíva právnu ochranu ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 2 písm. d/ CSP), v konaní došlo k vadám uvedeným v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd vykonal vo veci dokazovanie úverovou zmluvou, exekučným spisom a ďalšími dôkazmi, ktoré strany sporu nenavrhl. S poukazom na § 120 O.s.p. žalobca uviedol, že dokazovanie

v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou. Súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami sporu a vykonáva len tie dôkazy, ktoré strany sporu navrhli. Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. umožňovalo súdu vykonať v sporovom konaní aj iné dôkazy ako navrhli strany sporu, avšak tento postup je možný len výnimočne, ak je vykonanie nenavrhovaných dôkazov nevyhnutné pre rozhodnutie veci a nevykonanie nejakého dôkazu môže byť príčinou toho, že súd nemôže rozhodnúť. Potreba vykonať ďalšie dôkazy musí vyplývať zo samotného dokazovania. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť len z predloženej zmenky. Súd musí

k otázke vykonania iných ako stranami sporu navrhovaných dôkazov pristupovať vyvážené a svoj postup musí náležite odôvodniť. V danom konaní súd prvej inštancie svoj postup nezdôvodnil. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine samo právo žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi ako indosatárovi je zmenka jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Žalovaný mohol na základe čl. 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovaného, a na ťarchu žalobcu, vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany nedomáhal, pohľadávku nerozporoval a svojím konaním ju fakticky uznal. Súd

nevykonával žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky a neobjektívne podporil v konaní žalovanú. Konanie súdu prvej inštancie predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý proces garantovaný v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 6 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvej inštancie dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácie príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Žalobca je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu, pričom ide

o zmenku platnú, ktorá je abstraktným samostatným záväzkom neakcesorickej povahy a nie je možné ju spájať ani podmieňovať inými okolnosťami než tými, ktoré sú uvedené na zmenke. Súd prvej inštancie sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Zb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. Predovšetkým ignoroval § 17 ZŠZ. Žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. Je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovaného, ktorý nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu a iniciatívu na seba prevzal súd

a suploval aktivitu žalovaného. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto

v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovaného na ne ani upozorniť.

V danom konaní následkom bolo nesprávne rozhodnutie veci. Súd prvej inštancie porušil poučovaciu povinnosť prekročením § 5 ods. 1 O.s.p., keď porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazov a prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonaného bez návrhu. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na § 79 ods. 3 O.s.p. (v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia), na ktoré viaže založenie povinnosti žalobcu, pričom na prebiehajúce konanie sa toto ustanovenie neaplikuje. Logickým dôsledkom je potom neexistencia premietanej povinnosti pre žalobcu. Európske konanie obsahuje špeciálne procesné ustanovenia regulujúce priebeh konania a v rámci neho začatie konania s nízkou hodnotou sporu (čl. 4 a 5 Nariadenia). Ustanovenie § 79 ods. 3 O.s.p. je zaradené do vnútroštátneho procesného práva, upravujúce priebeh konania. Ustanovenie § 372y ods. 1 O.s.p. používal pojem "na konania", pričom ide o občianske súdne konanie. Súd však podľa návrhu žalobcu vedie európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Priebeh

a začatie európskeho konania Nariadenie ustanovuje inak (čl. 4 a 5 Nariadenia). Nariadenie je prameňom únievého práva. Prednosť únievého práva pred právom vnútroštátnym je jednou zo základných zásad právneho poriadku EÚ. Povinnosť vyplývajúca z § 79 ods. 3 O.s.p. sa nemôže aplikovať na podania podané pred účinnosťou novely č. 438/2015. Žalobca poskytol súdu dostatočne jasné a primerané informácie o uplatňovanej pohľadávke, ktorá vyplýva z platnej zmenky. Súdu predložil originál zmenky a v konaní uplatňuje majetkové práva zo zmenky a nie z pohľadávky. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o vyplňovacom práve blankozmenky by mala predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku pri poskytovaní spotrebných úverov, žalobca poukázal na to, že samotný zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pripúšťal, aby na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka. Limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Zmenka mohla byť používaná v prostredí spotrebiteľských úverov. Z formulácie § 4 ods. 6 tohto zákona vyplýva, že dohoda

o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Odvolacie dôvody žalobca oprel o názory a závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.08.2002, sp.zn. 25Cdo 1839/2000, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.09.2013, sp.zn. 10Co/79/2013 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.11.2013, sp.zn. 43CoZm/10/2013.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

4. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov a v zmysle § 470 ods. 1 CSP platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním obsahu spisu, konštatuje, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného a Občianskeho zákonníka a zákona zmenkového a šekového žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

10. V súlade s § 387 ods. 3 CSP odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu .

11. Kľúčovými cieľmi európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu stanovenými v článku 1 nariadenia sú zrýchlenie, zjednodušenie konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu v cezhraničných sporoch v rámci EÚ a zníženie nákladov, čím sa zjednoduší prístup k spravodlivosti. Pri plnení týchto cieľov majú súdy kľúčovú úlohu iniciovať kontroly a určovať postup, ktorý treba v rámci európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu dodržiavať, ako aj primeraným spôsobom uplatňovať vnútroštátne procesné právo, čo vyplýva z článku 19 Nariadenia. V zmysle bodu 9 preambuly Nariadenia by mal súd rešpektovať právo na spravodlivý proces a zásadu kontradiktórneho procesu najmä pri rozhodovaní o potrebe ústneho pojednávania, o dôkazných prostriedkoch a rozsahu v akom sa vykonávajú dôkazy.

12. Povinnosť súdu kontrolovať a určovať postup v rámci európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa posilňuje v zmysle článku 12 ods. 2, ktorým sa súdu ukladá aj povinnosť podporovať strany sporu, pokiaľ ide o procesnoprávne veci, a to poskytovaním informácií o procesnoprávných otázkach, pričom z odôvodnenia čl. 9 vyplýva, že súd musí v záujme zabezpečenia spravodlivosti konania voči obidvom stranám sporu postupovať rovnakým spôsobom. Povinnosť informovať strany o procesnoprávných otázkach si súd môže v závislosti od vnútroštátnych postupov plniť rôznym spôsobom. Dá sa jej vyhovieť napríklad ústne počas súdneho konania alebo prostredníctvom elektronickej komunikácie, ako je elektronická pošta alebo telekonferencia, prípadne inými spôsobmi, ktoré sú povolené v zmysle vnútroštátneho práva.

13. Jedna zo zásadných odvolacích námietok žalobcu tkvela v tom, že súd prvej inštancie vykonal nikým nenavrnuté dokazovanie, svojvoľne rozšíril jeho rozsah, porušil koncentračnú zásadu konania, hoci mal rozhodovať len z predložených dôkazov

a uplatneného práva zo zmenky. Tento názor je však principiálne nesprávny. Článok 4 Nariadenia upravuje zjednodušený, a v zásade písomný spôsob vedenia konania s nízkou hodnotou sporu a môže vzbudiť dojem, že súd nemá k dispozícii iné dôkazné prostriedky než v ňom uvedené a nemá v zásade možnosť oboznámiť sa s inými písomnými dôkazmi, napr. so spotrebiteľskou zmluvou. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo však cieľom Nariadenia obmedziť sudcov pri zadovážení si dôkazov potrebných pre rozhodnutie veci, ale umožniť im využívanie technických a iných prostriedkov v záujme tohto, aby dokazovanie prebehlo čo najjednoduchším a najmenej zaťažujúcim spôsobom (čl. 9 ods. 3 Nariadenia). Z článkov 8 a 9 Nariadenia jednoznačne vyplýva, že aj v konaniach s nízkou hodnotou sporu je zachovaná možnosť sudcu vykonať potrebné dokazovanie a napr. aj nariadiť ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné. Aj napriek zjednodušenej forme tohto druhu konania považoval odvolací súd za správny postup súdu prvej inštancie, riadiaceho sa ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, v zmysle ktorej je súd povinný ex offo prihliadať na nekalosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Aj keď vo všeobecnosti súčasné procesné predpisy prenechávajú do značnej miery smerovanie konania v dispozícii strany sporu (zvyšujúci sa dôraz na dispozitívnosť a kontradiktórnosť konania), nemožno pripustiť, aby sa súdy (sudcovia) dostali do postavenia, aby len automaticky vytvárali exekučné tituly, vychádzajúce iba z formálnych náležitostí podkladov rozhodnutia. Takýto prístup by bol

v príkrom rozpore so statusovým zákonom sudcov, ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., v ktorom je zakotvené právo aj povinnosť sudcov byť pri výkone svojej funkcie nezávislý, zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhodovať nestranné a spravodlivo. Preto v akokoľvek formalizovanom procesnom postupe musí súd dbať, aby neprestal byť orgánom ochrany práv. Ani náležitý procesný postup tak nemôže za žiadnych okolností viesť k vydaniu rozhodnutia, ktoré by učinilo vykonateľným nárok založený na takých excesoch, ako je zjavná absolútna neplatnosť právneho úkonu, zneužitie práva, šikanózný výkon práva a podobne. To neznamena, že by zodpovednosť za výsledok sporu nemala byť zásadne na strane sporu a ani to, že by súd mal nahrádzať jeho pasivitu. Je však potrebné vnímať hranicu, po ktorú môže byť nepriaznivý výsledok sporu odôvodniteľný prístupom strany sporu k uplatneniu svojich práv v konaní, ale za ktorou je súd povinný zamedziť tomu, aby svojou autoritou aproboval nežiaduce použitie práva. Práve takéto postavenie súdu je nevyhnutným atribútom právneho štátu a spravidla je vyjadrené v procesných ustanoveniach predpisov stanovujúcich ich základné princípy vychádzajúce z hodnotových základov spoločnosti. V prípade Nariadenia je to jednoduchý odkaz na spravodlivosť ako vodiaci princíp, na ktorý priamo odkazuje v bode

1 preambuly. Nebolo by možné považovať za spravodlivé také rozhodnutie, ktoré by súd vydal napriek závažným principiálnym pochybnostiam o dôvodnosti uplatneného nároku iba preto, že bol dodržaný procesný postup, ktorý sám o sebe dovoľuje uplatnenému nároku vyhovieť. Vzhľadom na to bol súd prvej inštancie aj v procese podľa Nariadenia oprávnený rozhodnúť inak ako vyhovením návrhu, (a to aj za situácie, že by žalovaný v žalobnej odpovedi nárok prípadne akceptoval) a bol oprávnený aj na vykonanie nenavrhovaných dôkazov, pretože boli nevyhnutné pre také rozhodnutie vo veci, ktoré zabránilo aprobovaniu zjavne neprimeraného použitia zmenky.

14. Žalobou v predpísanej podobe (tlačivo A) podanou podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.074,13 eur a príslušenstva, zmenkovej odmeny a náhrady trov konania. Podľa článku 5 ods. 1 Nariadenia má konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu písomnú formu. Súd nariadi ústne pojednávanie iba vtedy, ak to považuje za potrebné alebo ak to navrhnú účastníci, príp. niektorý z nich. V súlade s článkom 19 Nariadenia ak Nariadenie neustanovuje inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi slovenským procesným právom. Procesný postup súdu je upravený v článku 5 ods. 2 - 7, článku 6, 7, 8, 9, článku 12 ods. 2 Nariadenia, v ostatnom sa tento postup riadi CSP.

15. Odvolací súd v konaní nezistil, že pred súdom prvej inštancie došlo k vadám v postupe súdu podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania. Podľa čl. 5 ods. 2, 3 Nariadenia vyzval súd žalovaného tlačivom C na odpoveď, na ktoré žalovaný nereagoval. Z úradnej činnosti súd prvej inštancie pripojil do spisu zmluvu o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ich pripojenie oznámil stranám sporu s tým, že súd vykoná dôkaz ich oboznámením. Podľa § 181 ods. 2 CSP vykonal súd prvej inštancie predbežné právne posúdenie veci s oznámením, že vec preskúma aj podľa noriem spotrebiteľského práva. Zároveň súd prvej inštancie tieto listiny zaslal stranám sporu

a vykonal poučenie o ich procesných právach a povinnostiach. Pripojením listín bez návrhu účastníkov konania, vykonal súd prvej inštancie skutkové zistenia, ktoré posúdil ako právne významné pre rozhodnutie o uplatnenom nároku a následne vo veci na pojednávaní dňa 21.09.2016 meritórne vo veci rozhodol a vyhlásil rozsudok. Súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s dôvodmi, pre ktoré vo veci nariadil pojednávanie, ako aj s dôvodmi splnenia podmienok pre prejednanie veci na nariadenom pojednávaní v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu.

16. Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca a žalovaný mali objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré súd prvej inštancie pripojil do spisu bez návrhu strán sporu, ktoré pri rozhodovaní posúdil ako významné pre zistenie skutkového stavu a právne posúdenie žalobcom uplatneného peňažného nároku. Súd prvej inštancie mal možnosť vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu za účelom zistenia skutkového stavu, zvlášť za situácie aká nastala

v danom spore. Išlo vlastne o prelomenie zásady formálnej pravdy v sporovom konaní. Tento postup je výnimočný a je možné ho využiť vtedy, keď je vykonanie nenavrnutých dôkazov nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie mal so žalobcom predloženej vlastnej zmenky preukázané, že pôvodným majiteľom zmenky bola spoločnosť POHOTOVOSŤ s.r.o., na rad ktorej vystavil žalovaný zmenku, na líci ktorej sa nachádza číslo zmluvy XXXXXXXXXX. Práve tieto skutočnosti boli podkladom pre postup súdu prvej inštancie, pretože vznikli pochybnosti, či zmenka vystavená žalovaným má alebo nemá zabezpečovací charakter, či zabezpečovala alebo nezabezpečovala plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, prípadne i zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. V prospech správnosti takéhoto postupu súdu prvej inštancie svedčí aj to, že bol v súlade so stanoviskom spoločného zasadnutia občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.10.2015, podľa ktorého v prípade, ak z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku

v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

18. Úlohou súdov členských štátov EÚ (ďalej "vnútroštátny súd") je uplatňovať popri vnútroštátnom práve aj právo Spoločenstva (komunitárne právo), ktoré sa musí v členských štátoch EÚ uplatňovať jednotne. Právo Spoločenstva má tú zvláštnosť, že mení právomoci vnútroštátneho súdu v jeho vzťahu k zákonom.

19. Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ďalej len "Súdny dvor" vo veci Simmenthal II (29.03.1978, 106/77), pomenoval úlohu vnútroštátneho súdu: "Každý vnútroštátny súd je v medziach svojej právomoci povinný v úplnosti používať komunitárne právo a chrániť práva, ktoré z tohto právneho systému vznikajú jednotlivcom". Podľa názoru ESD by účinnosť komunitárneho práva bola "oslabená", keby vnútroštátnym súdom bolo bránené záväzne používať komunitárne právo v súlade s rozhodnutím, či ustálenou judikatúrou Európskeho súdneho dvora. V tomto kontexte je potom možné považovať vnútroštátny súd za "všeobecný komunitárny súd", ktorý plní dvojité úlohu; úlohu súdu členského štátu a súdu Spoločenstva. Vnútroštátny súd je pri použití vnútroštátneho práva a najmä ustanovení právnej úpravy osobitne prijatej za účelom splnenia požiadaviek smernice, povinný vykladať vnútroštátne právo v čo najširšom možnom rozsahu v zmysle znenia a cieľa príslušnej smernice, aby dosiahol výsledok stanovený touto smernicou a dosiahol tak súlad s článkom 249 tretím odsekom ZES (Zmluva o založení Európskeho spoločenstva).

20. Predovšetkým platí, že pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu (ako aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere), nemožno posudzovať práva a povinnosti z tejto zmluvy oddelene od použitých zabezpečovacích inštitútov (dohody o zrážkach zo mzdy, zmluvnej pokuty a vystavenie zmenky). Aj zabezpečenie spotrebiteľskej zmluvy totiž podlieha režimu ochrany spotrebiteľa vo forme súdnej kontroly, či zmluvné dojednania, vrátane akcesorických, neobsahujú nekalé podmienky v neprospech spotrebiteľa. V zmysle článku 6 smernice 93/13/EHS súd aj bez návrhu skúma nekalú povahu podmienky v spotrebiteľskej zmluve, čím sa má zabrániť tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou

a zároveň sa tým sleduje dosiahnutie cieľa v článku 7 uvedenej smernice, pretože takéto skúmanie môže mať odradzujúci účinok, smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Ak by vnútroštátne právo (prípadne jeho výklad v súdnej praxi) umožňovalo veriteľovi obísť takéto preskúmanie prostredníctvom zmenky, išlo by o pozbavenie užitočného účinku smernice 93/13/EHS (effet utile). Z hľadiska práva EÚ platí pre členské štáty povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej, alebo osobitnej povahy na dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou. Odvolací súd konštatuje, že v danej veci týkajúcej sa spotrebiteľskej zmenky, ktorá bola zriadená na zabezpečenie dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie postupoval správne, keď ex offo skúmal podmienky vzniku zmluvy, z ktorej zmenka vznikla a správne odkázal v rozhodnutí na viaceré rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie (C-240-244/98, Oceano Grupo Editorial, C-243/08, Pannon GSM, C-137/08, VB Pénzügyi Lízing a C-618/10, Banco Espanol de Credito).

21. Proces podľa Nariadenia nie je vylúčený z pôsobnosti judikátov súdneho dvora a ex offo súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok. Zmenka je náročná na formality a aj v zmenkových právnych veciach je dôležité zaoberať sa ex offo neprijateľnosťou zmluvných podmienok zmluvy, ktorú zmenka zabezpečuje. Žalobca, ktorý sa stal majiteľom niekoľko tisíc zmeniek indosamentom od spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o., si musel byť vedomý, že v skutočnosti ide o zmenkových dlžníkov v postavení spotrebiteľov, na ktorých dopadá osobitná ochrana (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a ktorých postavenie nie je možné nijako zhoršovať oproti postaveniu, ktoré garantuje Občiansky zákonník (§ 54 ods.1). Zmenky indosované na žalobcu majú priamy odkaz na zmluvy o úvere.

22. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s hmotným právom, keď riešil kauzu zmenky a zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a zmluvu o spotrebiteľskom úvere obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky. Pôvodnému majiteľovi zmenky - remitentovi, preto nevzniklo právo zmenku vyplniť pre absolútnu neplatnosť dohody o vyplňovacom práve, ani zmenku vystavenú žalovanou prijať. Žalobcovi zo zmenky nevzniklo právo na žiadne plnenie. Žalobca, ktorý nadobudol zmenku rubopisom na škodu dlžníka, sa nemôže úspešne domáhať plnenia titulom zmenky prijatej a vyplnenej v rozpore s hmotným právom, pretože ide o výkon práva, ktorý nepožíva právnu ochranu ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Obč. zákonníka.

23. Pokiaľ sa jedná o námietku žalobcu v odvolaní, týkajúcu sa postupu súdu prvej inštancie podľa § 79 ods. 3 a § 372y ods. 1 O.s.p. odvolací súd zdôrazňuje, že tento jeho procesný postup nemal vplyv na vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia.

24. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobca bol v konaní neúspešný a žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, na jeho úvahy vo vzťahu ku všetkým odvolacím námietkam a na ich právne posúdenie. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže úspešnému žalovanému z obsahu spisu trovy odvolacieho konania nevplyvajú, odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).